

Akutagawa Ryunosuke

Ảo thuật

Nguyên tác : Majutsu

Chuyện xảy ra vào một đêm trời đổ mưa. Chiếc xe kéo chở tôi đã bò lên tuột xuống không biết bao nhiêu đường dốc gập ghềnh trong khu phố Ômôri này, cuối cùng mới hạ được tay đòn xuống trước cửa một căn nhà nhỏ xây kiểu tây phương ở giữa một vườn trúc. Chiếc cổng hẹp màu xám đã bị bong nước sơn loang lổ, dưới ánh đèn lồng nơi tay của người phu xe thì thấy có một tấm bảng tên bằng sứ, và chỉ có cái bảng tên này là còn mới, có ghi bằng tiếng Nhật tên anh Matiram Misura người Ấn độ. Nói đến Matiram Misura, trong quý vị có lẽ số người biết anh không phải là ít. Anh Misura sinh quán ở Calcutta, là một người yêu nước, đã nhiều năm tranh đấu giành độc lập cho Ấn độ. Đồng thời anh đã theo học phép bí truyền từ Hassan Kan một người Bà la Môn nổi tiếng, tuy còn trẻ mà đã là một nhà ảo thuật tài ba. Tôi quen Misura là nhờ có một người bạn giới thiệu cho được chưa đầy một tháng nay, thế nhưng tuy chúng tôi đã bàn luận về nhiều đề tài như chính trị, kinh tế, nhưng mà cái chính là

tài làm ảo thuật của anh, thì tôi lại chưa một lần nào được chứng kiến. Vì thế tôi đã viết thư xin anh làm ảo thuật cho tôi xem, rồi đêm nay mới cho xe kéo hồi hải trực chỉ đến cuối phố Ômôri heo lánh nơi anh đang ở.

Tôi đội mưa, theo ánh đèn chập chờn trên tay người phu xe đưa tay bấm chiếc chuông ở phía dưới tấm bảng ghi tên trước cổng nhà. Lát sau cửa mở và một khuôn mặt thò ra, đó là một bà vú già người Nhật dáng thấp bé ở đây hầu hạ anh Misura.

- Ông Misura có nhà không ạ?

- Xin mời ông vào. Ông ấy đang đợi ông từ nãy đến giờ đây a..

Vú già niềm nở nói vậy rồi liền đưa tôi vào căn phòng của anh Misura ở ngay cuối chiếc hành lang ngắn đi thẳng từ cửa vào .

- Chào ông, trời mưa gió mà ông đã chịu khó lặn lội tới đây.

Anh Misura có nước da đen nhẻm, mắt to, bộ ria mềm mại. Anh vừa nâng bậc của ngọn đèn dầu để trên mặt bàn lên, vừa cất tiếng chào sang sảng.

- Ô có gì đâu, miễn là được xem phép ảo thuật của ông thì mưa gió thế này nào có hề gì.

Tôi ngồi xuống ghế đoạn nhìn quanh khắp căn phòng mờ tối dưới ánh đèn dầu lửa leo lét. Căn phòng của anh Misura bài trí đơn sơ theo kiểu tây phương, ở giữa kê một chiếc bàn lớn, sát tường có một cái tủ sách vừa vặn. Rồi bên cạnh cửa sổ lại có một cái bàn. Ngoài ra chỉ có một dãy mấy chiếc ghế mà tôi đang

ngồi. Hơn nữa, mấy thứ bàn ghế này đều cũ mèm, ngay cả đến chiếc khăn trải bàn lộng lẫy có dệt hoa màu đỏ rực rỡ quanh đường viền cũng đã bột bặt, để lộ rõ cả sợi vải, tưởng chừng như khăn đã dùng lâu ngày đến sắp rách tã đến nơi.

Chúng tôi chào hỏi nhau xong, ngồi lơ đãng nghe tiếng mưa rơi trong bụi trúc bên ngoài một lát, thì người vú già giúp việc lại đem bộ ấm pha trà vào phòng. Anh Misura mở hộp đựng xì gà mời tôi

- Mời ông một điếu.

- Cảm ơn ông.

Tôi điềm nhiên lấy một điếu xì gà, vừa châm lửa nơi que diêm, vừa hỏi

- Nghe đâu là vị thần mà ông vẫn sai khiến tên là Jin phải không ạ ? Còn phép ảo thuật mà tôi sắp được ông cho xem cũng là mượn phép của thần Jin đó phải không ạ?

Anh Misura châm lửa vào điếu xì gà của mình, đoạn nhếch miệng cười, phả ra một làn khói có mùi thơm dễ chịu

- Tin rằng có thần thánh như thần Jin là chuyện đã cũ cả trăm năm rồi . Có thể nói đó là những truyện từ thời của Chuyện nghìn lẻ một đêm. Còn phép ảo thuật mà tôi học từ Hassan Kan thì ngay cả ông, nếu ông muốn làm, cũng làm được thôi. Vì đó chẳng qua chỉ là một phép thôi miên ở một trình độ cao, thế thôi. Ông xem đây, chỉ cần khoa tay như thế này là đủ rồi.

Anh Misura đưa tay lên, vẽ một hình giống như hình tam giác trước mắt tôi hai ba lần, đoạn đưa bàn tay ấy lên bàn, nhón hình hoa dệt màu đỏ từ đường viền của chiếc khăn bàn lên. Tôi sững sờ, bất giác đã nhích cả chiếc ghế lại gần để nhìn bông hoa ấy cho rõ. Song quả thật đó đích thị là một đoá hoa trước đó nằm trong tấm khăn trải bàn dệt hoa, không trệch đi đâu được. Khi anh Misura đưa đoá hoa đến gần chóp mũi tôi, thì đúng lúc ấy có một mùi gì nặng nặng như mùi xạ hương thoảng qua. Thấy điều lạ kỳ quá tôi đã cất tiếng trầm trồ không biết bao lần, mỗi lần như vậy anh Misura vẫn chỉ tủm tỉm cười, lại điềm nhiên thả đoá hoa ấy rơi xuống mặt khăn bàn. Tất nhiên, khi buông ra thì nó lại thành một mẫu hoa dệt trên nền vải như trước, bây giờ nói gì đến muốn nhón lên, mà ngay cả nếu muốn làm cho chỉ một cánh hoa có thể tự do lay động, cũng còn không được nữa là.

- Ông thấy thế nào, có khó gì đâu. Bây giờ ông hãy nhìn chiếc đèn này.

Anh Misura vừa nói vừa khẽ đặt chiếc đèn dầu lên mặt bàn. Thế rồi, chẳng hiểu sao, làm như thế nào mà chiếc đèn lại bắt đầu xoay tít cứ như con vù. Hơn nữa chiếc đèn vẫn đứng yên một chỗ mà xoay, phần bóng đèn như một cái trục bắt đầu tự xoay tròn. Lúc đầu tôi còn sợ đến suýt vỡ mật, hót hơ hót hải chỉ sợ lở sinh cháy nhà. Thế nhưng anh Misura vẫn điềm nhiên uống trà, chẳng có vẻ gì là lo lắng. Thấy thế cuối cùng tôi cũng thành ra

gan góc tợn, cứ thế trần trối nhìn chiếc đèn mỗi lúc một quay nhanh hơn.

Hơn nữa thực sự là trong lúc chao đèn quay vù vù như cái quạt quạt gió, chỉ có một ngọn lửa màu vàng duy nhất cứ hùng hực cháy như bất động nom mới đẹp làm sao, mới là một quang cảnh hết sức kỳ diệu. Chiếc đèn mỗi lúc một xoay nhanh dần lên, đến nỗi thành trong suốt không còn biết là đèn đang xoay nữa, thì không biết từ lúc nào ngọn đèn đã lại đứng yên một chỗ trên bàn mà bóng đèn không có vẻ bị lệch đi một tí nào cả.

- Ông thấy lạ à. Đây mới chỉ là trò vật phỉnh phờ con trẻ một tí thôi. Nếu ông muốn mời ông xem thêm trò nữa nhé ?

Anh Misura quay lại nhìn chiếc tủ sách kê sát tường rồi đưa tay về phía đó,?co duỗi mấy ngón tay như thể đang mời gọi. Tức thì lần này sách xếp trong tủ lần lượt từng quyển một bắt đầu nhúc nhích, rồi cứ thế bay ra trên mặt bàn. Những quyển sách này còn bay theo kiểu mở cả hai bìa trước bìa sau ra mà chap chòn bay lên không như những con dơi liệng qua liệng lại vào những buổi chiều hè. Tôi há hốc mồm ra nhìn, điều xì gà vẫn còn dính nơi miệng. Những quyển sách cứ thế, không biết là bao nhiêu cuốn, bay liệng tự do trong ánh sáng leo lét của ngọn đèn dầu, rồi lần lượt xếp lên nhau gọn gàng thành hình kim tự tháp trên mặt bàn. Hơn nữa đúng lúc mình cứ tưởng tất cả những quyển sách ấy đều sẽ di chuyển ra đây, thì chúng lại chuyển động ngay về vị trí ban

đầu, chúng chẳng đang bay trở về, xếp tuần tự trở lại trong tủ sách là gì kia.

Thế nhưng thú vị nhất là có một quyển sách mỏng đóng bằng chỉ khâu ở gáy sách, cũng mở bìa sách ra như là đang giang cánh, nhẹ bay lên không, lát sau lại như vẽ một vòng tròn trên mặt bàn, bỗng lật nhanh qua từng trang một, đoạn như bị buông cho rớt thẳng xuống đất, đã rơi xuống nằm ngay trên đùi tôi. Tôi cầm lên coi thử mới nhớ ra đây là quyển tiểu thuyết mới ra của Pháp mà tôi đã cho anh Misura mượn một tuần trước.

- Xin cảm ơn ông đã cho tôi mượn quyển sách này lâu nay.

Anh Misura cảm ơn tôi, vẫn với giọng nói như đang mỉm cười. Dĩ nhiên tới lúc đó có khá nhiều sách đã từ trên mặt bàn bay trở lại về tủ sách. Tôi như vừa từ trong giấc mơ mới bước ra, thậm chí lúc ấy còn không nhớ phải nói một câu gì đáp lại nữa. Nhưng sau đó tôi nhớ lại lời anh Misura đã nói với tôi lúc nãy, đó là "Ảo thuật của tôi là một phép thuật mà ngay cả đến ông, nếu ông muốn thì cũng dùng được."

- Quả thật tôi đã nghe tiếng ông từ lâu, nhưng thực tôi không ngờ phép thuật của ông lại lạ lùng như thế. Thế nhưng khi bảo hạng người như tôi nếu muốn cũng làm phép thuật được, có phải ông định nói đùa đấy không ạ ? .

- Làm được chứ sao không. Ai cũng làm được dễ dàng thôi. Chỉ có điều là...

Anh Misura bỏ dở câu nói, nhìn chăm chăm vào mặt tôi, đoạn tiếp lời bằng một giọng nghiêm nghị khác thường

- Chỉ có điều là, người có lòng tham thì không làm ảo thuật được. Nếu muốn học phép thuật của Hassan Kan thì trước hết phải vứt bỏ lòng tham. Ông có làm như thế được không ?

- Tôi nghĩ là tôi làm được.

Tôi đáp lại như vậy, nhưng vẫn cảm thấy không yên tâm làm sao ấy, nên ngay sau đó vội vàng nói thêm.

- Miễn là ông dạy cho tôi phép ảo thuật ấy.

Thế mà anh Misura vẫn lộ ánh mắt nghi ngờ, tuy nhiên có lẽ anh cũng nghĩ rằng nếu còn cần vận tiếp là thất lễ. Anh bèn vừa gạt đầu thật mạnh vừa nói.

- Vậy thì tôi sẽ truyền cho ông. Thế nhưng cho dù là dễ đến mấy đi nữa, muốn học cũng phải mất một ít thì giờ, vì thế tối nay ông hãy ở lại đây với tôi.

- Xin cảm ơn ông lắm ạ.

Tôi mừng rỡ vì sắp được dạy cho phép làm ảo thuật, rồi rít cảm ơn anh Misura mãi. Anh Misura không có vẻ gì là để tâm đến chuyện ấy, từ tốn đứng dậy, cất tiếng gọi

- Vú già ơi vú già, tối nay quý khách ở lại đây, vú dọn giường sẵn cho nhé.

Tôi thấy lòng rộn ràng, quên cả gạt tàn điếu xì gà, bất giác ngừng lên nhìn chăm chú vào khuôn mặt có vẻ ân cần đang sáng lên

dưới ánh đèn dầu của anh Misura .

*

* *

Chuyện xảy ra sau khi tôi đã được anh Misura dạy cho cách sử dụng phép ảo thuật được độ một tháng. Cũng là vào một tối trời mưa tầm tã, tôi và năm sáu người bạn đang ở trong căn phòng của một câu lạc bộ nọ trong phố Ginza, quây quần trước lò sưởi, đang mải tán gẫu đủ thứ chuyện phiếm.

Chả gì thì cũng đang ở giữa thành phố Tokyo nên tiếng mưa ào ạt bên ngoài cửa sổ, có lẽ vì mưa rơi trên mái xe hơi và xe ngựa qua lại không ngớt nên đã không có cái âm thanh buồn bã rì rào như trong bụi trúc ở xóm Ômôri.

Dĩ nhiên, từ không khí nhộn nhịp trong nhà, ánh sáng của bóng đèn điện sáng trưng, cho đến chiếc ghế lớn bọc da của xứ Ma rốc hay là sàn nhà lát gỗ ghép hình kỷ hà học bóng loáng, tất cả đều hoàn toàn khác với căn phòng mới thoát nhìn đã tưởng chừng sắp có thần linh hiện ra của anh Misura .

Chúng tôi vừa hút thuốc lá vừa nói chuyện về nào thú săn bắn, nào chuyện đua ngựa, nhưng rồi sau đó một người trong đám bạn tôi đã ném điếu xì gà đang hút dở vào lò sưởi, quay nhìn về phía tôi nói.

- Đạo này nghe đồn là cậu có tài làm ảo thuật. Thế nào ? Tối nay cậu hãy làm một phép thuật cho bọn tớ xem nào .

- Được thôi.

Tôi tựa đầu vào lưng ghế đáp lại một cách kênh kiệu, ra vẻ ta đây đã là một nhà ảo thuật nổi tiếng.

- Vậy thì tùy cậu muốn làm sao cũng được. Hãy trở tài cho bọn tớ xem một trò ảo thuật mà các tay ảo thuật gia trên đời này không ai có thể làm nổi đi nào.

Bè bạn xem ra ai cũng tán thành, vội kéo ghế ngồi lại gần, nhìn về phía tôi như hồi thúc. Tôi bèn đứng dậy nói

- Hãy nhìn kỹ mà xem. Vì trò ảo thuật mà tớ đang làm đây không phải dùng mưu mẹo gì cả.

?

Tôi vừa nói vừa xắn hai cổ tay áo lên, thản nhiên lấy hòn than đang cháy rực trong lò sưởi ra lòng bàn tay. Chỉ mới chừng đó thôi, bạn bè chung quanh tôi có lẽ đã táng đờm kinh hồn. Mọi người mặt nhìn mặt bất giác cùng né cả sang một bên, thậm chí còn có vẻ kinh hãi, co rúm cả lại như thể sợ lỡ bị bỏng thì nguy to.

Lúc đó tôi bèn làm ra vẻ thản nhiên, chìa hòn than đang cháy trên lòng bàn tay ra trước mắt mọi người một lát, rồi lại thoát một cái hắt mạnh xuống sàn nhà lát gỗ. Đúng lúc ấy, một tiếng mưa thứ hai nghe khác thường từ dưới nền nhà bỗng nổi lên át cả tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ. Đó là khi hòn than đỏ rực vừa rời lòng bàn tay tôi nó đã liền biến thành vô số những đồng tiền

vàng đẹp dễ rơi như mưa trên khắp nền nhà

Mấy người bạn cứ như thể đang nằm mơ, ngần cả người ra mà quên cả vỗ tay tán thưởng.

- Ấy mới chỉ là một chút gọi là thôi đấy nhé !

Tôi cười đắc ý, lại điềm tĩnh đặt mình xuống chiếc ghế vừa nãy.

- Tất cả đều là tiền vàng hết đấy ư ?

Phải đến năm phút sau mới có một người trong đám bè bạn đang ngơ ngác ấy lên tiếng hỏi tôi câu này.

- Tiền vàng thật chứ ! Nếu nghĩ là giả thì cứ cầm lên tay mà xem !

- Chắc là không có chuyên ngộ nhờ lại bị bỏng tay đấy chứ nhỉ ?

Một người trong đám bạn rút rè lấy đồng tiền vàng trên sàn nhà lên xem.

- Hoá ra là tiền vàng thật. Này, anh bồi ơi, anh lấy cho cái chổi với cái xẻng, vun hết chỗ này lại hộ cho.

Người bồi liền làm y theo lời, vun hết tiền vàng trên sàn nhà lại, xếp thành đồng trên chiếc bàn. Bạn bè xúm lại cả chung quanh chiếc bàn này.

- Dễ cũng có đến 20 vạn yên đấy nhỉ.

- Không đâu, có vẻ nhiều hơn đấy. Nhiều đến nỗi nếu phải cái bàn mảnh dẻ hơn thì có mà gãy rồi ấy chứ.

- Hần học được phép thuật gì mà ghê gớm thật. Ai lại than hồng mà biến thành tiền vàng ngay được .

- Cứ cái điệu này thì chỉ không đầy một tuần, sẽ thành tỷ phú không thua gì Iwasaki với Mitsui đâu.

Mọi người đều trầm trồ khen ngợi phép ảo thuật của tôi. Nhưng tôi vẫn cứ ngồi yên, tựa lưng vào ghế, điềm nhiên nhả khói xì gà.

- Không đâu, phép ảo thuật của tớ là cái mà hễ một khi đã nổi lòng tham lên rồi thì không còn được dùng đến lần thứ hai. Vì vậy những đồng tiền vàng này cũng thế, các cậu xem xong rồi thì tớ định sẽ lại ném ngay trở lại vào lò sưởi thôi.

Bè bạn nghe tôi nói thế, liền bắt đầu nhao nhao phản đối. Họ nói số tiền lớn thế này mà biến thành than trở lại thì phí đi. Nhưng cũng vì tôi đã hứa với anh Misura, nên tôi cương quyết cãi lại với các bạn rằng nhất định sẽ ném cả vào lò sưởi. Lúc đó một người có tiếng là ranh mãnh trong đám bè bạn cười khẩy mà nói rằng

- Cậu bảo định sẽ biến những tiền vàng này thành than. Còn bọn tớ bảo không muốn thế. Cứ thế này mãi thì chắc là còn cãi nhau chán chả đi đến đâu cả. Vì vậy theo tớ hãy dùng số tiền này làm tiền cọc để cậu với bọn tớ đánh bài nhé. Nếu cậu thắng thì cậu muốn cho biến thành than trở lại hay làm gì là tùy cậu. Nhưng nếu bọn tớ thắng, thì cậu phải để y nguyên tiền vàng như thế mà đưa cho bọn tớ. Làm như vậy là vừa lòng cả đôi bên, chẳng phải là chúng ta ai cũng hỉ hả hết sao.

Tuy thế xong tôi vẫn lắc đầu, không dễ gì mà chấp thuận đề nghị

ấy. Thế nhưng người bạn này lại cười ra vẻ nhạo báng, đôi mắt soi mói hết nhìn tôi lại nhìn sang đồng tiền vàng trên bàn.

- Cậu không muốn đánh bài với bọn tớ, đó là vì cậu không muốn bọn tớ lấy mất đồng tiền vàng kia chứ gì. Nếu vậy thì như cậu nói, nào là đã vứt bỏ lòng tham để làm phép ảo thuật, nhưng như thế chẳng hoá ra là cái quyết tâm mà cậu đã mất công có được ấy cũng thành ra.. đáng ngờ vực lắm sao !

- Không phải thế, không phải là vì tớ tiếc những đồng tiền vàng này mà định biến nó thành than đâu.

- Nếu vậy thì hãy đánh bài đi !

Sau bao lần cứ bị hỏi dồn như thế mãi, cuối cùng tôi đã bị dồn đến nước phải làm theo lời chúng bạn, thế nào cũng phải dùng món tiền vàng trên bàn làm tiền cọc mà đánh bài với họ. Dĩ nhiên các bạn tôi mừng rơn, liền lấy ra một cỗ bài, ngồi vây quanh chiếc bàn dùng để chơi bài ở góc phòng, hối thúc tôi mau mau lên trong lúc tôi còn đang lưỡng lự.

Thế là tôi không có cách nào khác, đành phải miễn cưỡng đánh bài với chúng bạn một lát. Thế nhưng chẳng hiểu vì sao, chỉ trong đêm ấy thôi, cái thằng tôi ngày thường vốn không phải là đứa giỏi cờ bạc, không ngờ lại cứ thắng tràn. Và lạ lùng thay là tuy lúc đầu tôi chẳng thiết gì cả, ấy thế mà dần dà lại cảm thấy thích thú, chỉ trong vòng chưa đầy mười phút sau, không biết tự lúc nào tôi đã quên hết mọi chuyện, bắt đầu mê mải rút bài.

Bạn bè lúc đầu định bụng sẽ cuỗm sạch của tôi món tiền vàng kia, nên mới bày ra trò đánh bài, vì thế đã đến nước này, bọn họ mỗi lúc một bồn chồn nóng nảy, mặt mày ai nấy tưởng chừng như đang đẳng đẳng sát khí mê mải vùi đầu vào cuộc đò đen. Thế nhưng, mặc cho họ gắng sức quật lại, chẳng những tôi không bị thua một ván nào, mà cuối cùng tôi còn thắng một số tiền lớn tương đương với món tiền vàng dùng làm tiền cọc. Tức thì người bạn có vẻ xấu bụng lúc nãy, chừng như đã điên tiết, sừng sộ chìa cổ bài ra trước mặt tôi, bảo

- Nào ! Rút bài đi nào ! Tớ đặt hết tất cả tài sản của tớ đây. Cả đất ,cả nhà, cả ngựa, cả xe ... đặt tất, không chừa một thứ nào. Ngược lại, ngoài món tiền vàng này cậu cũng phải đặt tất cả chỗ tiền mà cậu vừa thắng được . Nào rút bài đi !

Chỉ trong một sát na này lòng tham của tôi chợt nổi lên. Không chỉ món tiền vàng chất thành đống trên bàn kia, mà ngay cả số tiền tôi đã may mắn thắng được ấy, tôi không thể chỉ vì rủi ro trong lần này mà cuối cùng để cho đối thủ là các bạn tôi lấy mất. Chẳng những thế, mà chỉ cần thắng một lần này nữa thôi, tôi sẽ có được trong tay tất cả tài sản của đối phương. Nếu không đem phép ảo thuật ra dùng vào lúc này thì ai hoài công đi tìm thầy học phép ảo thuật để làm gì chứ nhỉ. Nghĩ vậy tôi bồn chồn nóng nảy, vội vừa lén dùng phép ảo thuật, vừa hùng hổ nói như thể sắp xông vào so kiếm tỉ thí

- Được ! Thì cậu hãy rút bài trước đi

- Lá chín.

- Ông già !

Tôi đắc thắng hô to, tay chìa lá bài vừa rút ra trước mặt đối thủ mặt mày đang xanh mét. Tức thì lạ lùng thay, ông già trong lá bài như thể có hồn, ngừng cái đầu có đội vương miện lên, thoát một cái đã từ trong lá bài bước ra, tay vẫn cầm gươm nghiêm chỉnh như trong hình, nhếch mép mỉm cười đến rợn người, thốt lên lời bằng một giọng nói mà tôi đã từng có lần nghe rồi

-Vú già, vú già ơi, ông khách về bây giờ, vú không phải dọn giường ngủ cho khách nữa đâu nhé.

Mới đó mà không hiểu sao tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ bỗng lại bắt đầu nghe như tiếng mưa rì rào buồn bã trong bụi trúc ở Ômôri,

Định thần nhìn quanh, hoá ra tôi vẫn còn ngồi đối diện với anh Misura, trong ánh đèn mờ tối của ngọn đèn dầu lửa, anh đang nhếch mép mỉm cười giống hệt như ông già trong lá bài.

Tàn thuốc của điếu xì gà mà tôi đang kẹp trên tay vẫn còn chưa kịp rơi xuống đất, hoá ra một tháng trời mà tôi tưởng vừa trôi qua chỉ mới dài chừng vài ba phút, chắc chỉ là một giấc mộng thôi. Nhưng chỉ trong một thoáng vài ba phút ngắn ngủi ấy, cả tôi lẫn anh Misura đều đã nhận ra một điều là, con người như tôi không đủ tư cách để học phép ảo thuật của Hassan Kan. Tôi

ngượng ngùng cứ cúi gầm mặt xuống, mãi một lúc lâu sau vẫn không nói được một lời nào.

- Muốn dùng phép ảo thuật của tôi thì trước hết phải vứt bỏ lòng tham. Ông còn chưa tu tập được ngay cả điều đó.

Anh Misura chống khuỷu tay lên chiếc khăn bàn có dệt hình hoa màu đỏ ở đường viền nhìn tôi ra chiều ái ngại, khẽ quả trách tôi như vậy.

(Ngày 10 tháng 11 năm Taisho thứ 8)

DTTM(Quỳnh Chi) dịch (1993-2005)

Theo nguyên tác Majutsu, trong Akutagawa Ryunosuke toàn tập, nhà xuất bản Iwanami Shoten, 1934.

Chú thích

Hassan Kan và Matiram Misura đều là những nhân vật hư cấu trong truyện Hassan Kan no Yojutsu (Yêu thuật của Hassan Kan) xuất bản năm 1917 của Tanizaki Junichiro